V šeru Hlavního nádraží zastavuje za skřípění brzd vlak. Na ztichlém ponurém nástupišti nikde ani noha. Jen pár holubů vyplašených příjezdem vlaku se v rozvířeném prachu zvedá ze země. Okna soupravy vydávají chabé světlo a já vstupuji do posledního vagónu bez jediného člověka. Výbojka ve stopním světle poblikává a bzučí. Tak mě napadá, že sem si v lokomotivě ani nevšim strojvedoucího, ale projíždějící kabiny sem si moc nevšímal.O dvě zastávky dál se s vrznutím otvírají dveře do vagónu. Se stísněným pocitem očekávám nově příchozího. Padá mi kámen za srdce, když podle siluety rozeznávám Káa. Hází svojí Alici na držák nad mojí hlavou a přisedá si. Zalamujem palce a z okna mlčky koukáme na mizející nádraží.
„Dneska moc lidí nejede.“ Přerušuji mrazivé ticho.
„Divný, co?“ Odlepuje se Ká od okna.
„Trochu jo. Dáme Mapu, ne?“ Hrabe v útrobách Alice, vytahuje skleněnou láhev – Božkov Tuzemský, víčko pečlivě pokládá na stolek pod oknem, upíjí několik doušků a podává mi ji. Čichám k hrdlu, notoricky známá vůně mi do žil vnáší klid a čtyři loky nakonec i pohodu. Jsme přece na vandru.
V Mnichově Hradišti vylejzáme do tmy a zimy ztichlého nádraží. Za celou cestu se v našem vagónu nikdo neobjevil, ani průvodčí. Ani sme neviděli nikoho vystupovat či nastupovat, ale víc než případní cestující nás zajímala Mapa a mapa. Výpravčí dává znamení k odjezdu vlaku. Zpoza kšiltíku nádražácký čepice mu není vidět do obličeje. Chci se ho zeptat, kde je tu nejbližší otevřená hospoda, ale než se k němu stačím přiblížit mizí za dveřmi kanceláře. No nic, jdem do nočního Hradiště hledat sami. Daří se nám najít sympatickou hospůdku. Poslali nás sem trampové v pruhovanejch námořnickejch tričkách. Jeden z nich s sebou nesl i kotvu a druhej napadal na jednu nohu, což doprovázel klapot. Vrchní přináší dvě orosený pivečka s bílou čepicí.
I když je tu teplo, naproti nám u druhýho stolu sedí chlápek nabalenej v několika vrstvách, navrchu má huňatej kožich a na hlavě neforemnou čepici. Asi si někde solidně natlouk, protože se pod ní jasně rýsujou dvě boule. U stolu sedí sám s krabičkou sirek, škrtá jednu za druhou a vždycky když dohoří až k prstům, odhodí ji do popelníku. Objednáváme další pivo a já tahám z kapsy mapu. Ká šahá do báglu pro buzolu a zjišťuje, že si Alici postavil do louže. „To sem blázen, určitě tu bylo sucho, když sme přišli. Taky kde by se tu vzala voda, venku je přece sucho a tady nikdo nic nevylil. Nebo jo?“ Jde na čtyři pod stůl a sleduje mokrou stopu. „By mě zajímalo vodkaď to teče.“ Slyším zpod stolu. Ká se vrací na svojí židli a nenápadně ukazuje palcem na stůl vedle. Zády k nám tam sedí člověk zabranej s ostatníma do karetní hry. Sklenici piva má plnou, bafá z fajvky, vypadá střízlivě, určitě nic nerozlil. Pak si všímám, že tam, kde mu končí mikina koukaj dva zelený látkový trojúhelníky a z nich odkapává voda tekoucí až k Káově báglu.
Po třetím pivu platíme. Vrchní se divně šklebí na mojí stovku. Ká platí kovovou padesátikorunou, tak přidávám další dvě. K našemu údivu vrchní do každý z nich kousne, ale spokojeně odchází zpátky za výčep.
Házíme bágly na záda. Venku nás obklopuje tma a zima. Vydáváme se nahoru na zříceninu hradu Valečov. Zvedá se vítr. Vojenský šály natahujem přes pusu i nos, jen sem tam na křižovatce zkřehlými prsty bojuju s uzávěrem placatky s Mapou. Po pravý straně v lese je přes pole vidět mihotavý světlo, ale my pokračujem pořád ve stejným směru nahoru. Z obzoru vítr občas zanáší slabé pohvizdování a proti jasnýmu svitu měsíce se rýsuje sedm postav jdoucích dolu do Hradiště.

„Taky se ti zdaj tak mrňavý?“ Slyším za sebou Káa pochodujícího v mojí stopě. Ale to už se před náma konečně tyčí Valečov. Z hradeb se zvedá noční pták s obrovským rozpětím křídel a elegantně plachtí do údolí. Na nádvoří bloumá nějaká bílá postava, zřejmě nalitej kastelán, tak hrad obloukem obcházíme a uleháme v první umělý jeskyni ve skalním městečku u hradu. Dlouho se mi nedaří usnout za kvílení stromů ohýbaných větrem linoucí se z venku. Ráno snídáme vepřový řízky smažený na kostce sádla v jedný z rozsedlin. Další cíl je liduprázdná Braněž se zavřenou hospodou. U Komárovského rybníka vcházíme do borovicového lesa až nepřirozeně živého oproti dosavadní trase. Na jednom z prvních stromů visí cedule s nápisem Vandar. Ká chce obloukem pokračovat v cestě, ale přemlouvám ho návrhem, že v tom velkým stanu mezi stromy by mohli mít pivo. Ve stanu je opravdu jakási krčma se sličnou usměvavou markytánkou. Ptáme se po pivu. Prej už není. Dáváme si horkej čaj a já do něj leju poslední zásoby Mapy. Proti nám popíjí z poháru osoba s půlkou obličeje blejskavě stříbrnou. Za chvíli vchází vysokej muž s dlouhým plnovousem, splývavým pláštěm a berlou, která má na konci klícku s červeným krystalem.
Dotyčnej si objednává pití a sedá do kouta krčmy. Jeho plášť je cejtit kouřem. V kápi a špičatejch botech přichází další host, markytánka ho oslovuje pane soudče a podává mu koženej váček. On si ho strká za vestu a spokojeně odchází. Nezdržujem se tu dlouho. Zaplatit sme posláni ven k námořníkovi s dřevěnou nohou a trojhranným kloboukem. V lese potkáváme několik dalších bytostí, nicméně tu všude panuje úžasná pohoda. Lehce oMapováni dáváme pochodu tempo – cesta je ještě dlouhá.
Krátkou pauzu děláme u pomníku horskejch myslivců z Prusko-Rakouskejch válek. Kdykoli se dotknu chladnýho kamene pomníku, slyším v uších práskání pušek. Káovi se o tom nezmiňuju, určitě by se mi smál. Dorážíme na majestátní hrad Kost. Konečně krapet civilizace, už sem skoro nedoufal. I když Ká při obědě tvrdí, že hradní průvodce měl ocásek. Tma nás zastihuje dřív než sme čekaly uprostřed hlubokýho lesa společně s hustou mlhou. Není vidět na krok. Jdem jen podle starýho lodního kompasu. Z lesa se line hudba, ale neumíme přesně rozpoznat odkud. Nejde nám do hlavy, kdo v tuhle noční dobu a za těhle nepříznivejch podmínek může vyhrávat na lesy. Po náročném lesním bloudění Ká nalejzá malej výklenek ve skále, kam se drápem a rozbalujem provizorní nocleh. Na plošince velikosti většího talíře rozdělávám malej ohýnek k ohřátí teplý večeře, jejíž hlavní složkou je konzerva koňskýho guláše.
Při snídani je ještě větší mlha než v noci. Jdeme pořád za nosem po lesní cestě, když se z mlhy vynořuje mostek střeženej z obou stran sochami. Mostek končí kovanou branou, kterou nám otvírá snad sto let stará stařenka. Hned za branou mi pod nohama probíhá černej kocour.
S Káem si prohlížíme hrad pána z Valdštejna, co jen nám mlha dovolí.
Cestou do Turnova se mlha trhá a les okolo se mi zdá trochu jinej. Už neni tak ponurej a každou chvíli nás míjej turisti a výletníci. Při čekání na vlak si na turnovským nádraží dáváme svařený víno, v mysli oba přesvědčeni, že se sem za brzkou dobu zase vydáme přijít všemu na kloub. Vlak na Prahu se skřípěním brzd staví na druhé koleji.
S Káem zalamujem palce a já nedočkavě spěchám k Charliemu do baru. Sedám si na barovou stoličku a vyprávím mu, co všechno se nám o víkendu přihodilo. Charlie jen pokyvuje: „nediv se, vždyť byl v noci úplněk, to se dějou různý věci.“ Mrká pravým okem a strnule hledí někam za mě. Ohlížím se. Není tam nic, jen jedno velký zrcadlo na protější stěně. Zrcadlím se tam já, Alice pod mejma nohama, celej bar, láhve, skleničky… A stejně mi tam něco chybí…

_____

Kregan
Trapsavec 2009